
Gereorganiseerd

Engelien Hulsmans

Toen viel het grote woord dan toch. Reorganisatie. Tot dan toe konden we ons nog een vriendelijk en veilig verpleeghuisje wanen, geborgen onder de brede vleugels van een ziekenhuis. Dat het buiten, in de grote wereld van zorg & geld, stormde – dat wisten we natuurlijk. Maar het leek alsof het niet echt doordrong. Nu was er geen ontkomen meer aan: ook hier moest gereorganiseerd worden. Dit zou banen gaan kosten.

Het is verbluffend hoe snel er dan iets verandert. De doodse stilte als het woord eenmaal gevallen is. De zorgelijke blikken. De fluisterende gesprekken tussen collega's, van hoog tot laag in de organisatie. De altijd-open-deuren die op onverwachte momenten dichtgaan, niet voor formele vergaderingen maar voor informele onderonsjes. Waar gaan de klappen vallen? Hoor ik erbij, of ontspring ik de dans? Natuurlijk zijn er de ik-trek-me-er-niets-van-aan-collega's, die duidelijk laten merken dat het hen niet raakt. Echt niet! Goed in beeld zijn de nu-of-nooit-collega's, die zich opeens het vuur uit de sloffen lopen. Tot ergernis van de doe-maar-gewoon-collega's, die er heilig in geloven dat het voor iedereen het beste is om gestaag te blijven doen wat je altijd deed.

Reorganisatie raakt ook de geestelijke verzorging. En ook wij speculeerden. Welke beslissingen worden er genomen? Gaat dit ons uren kosten? Toch was dat niet het belangrijkste effect dat het op ons had. Een reorganisatie verandert iets in je rol van geestelijk verzorger. Natuurlijk, onze eerste zorg gaat uit naar bewoners. Maar vanzelfsprekend heb je daaromheen veel contact met medewerkers, en juist in tijden van onrust weten zij je te vinden. Waarvoor? Op een gegeven moment drong tot me door dat mensen mij in deze tijd van reorganisatie vooral twee functies toebedeelden: die van praatpaal en die van mascotte.

Regelmatig strandden er mensen bij mij. Nooit voor lang, altijd voor even. Kort meldden ze zorgen, angsten, vragen. Antwoord geven was eigenlijk nooit nodig. Ik hoefde alleen maar helder en herkenbaar aanwezig te zijn, zoals het een praatpaal betaamt. Sommige mensen hadden nog minder nodig. Zij hoefden niet zo nodig hun verhaal bij mij kwijt, het leek vooral belangrijk dat ik in de buurt was. Zo werkt het per slot van rekening bij een mascotte: die hoef je alleen maar bij je te hebben. Je weet dat het bijgeloof is, toch kan het een geruststelling zijn in spannende tijden.

Inmiddels is de grootste spanning voorbij. In grote lijnen is er duidelijkheid. Nee, deze reorganisatie heeft de geestelijke verzorging geen uren gekost. De klappen zijn elders gevallen en hard aangekomen, ook bij mensen die er niet rechtstreeks door getroffen zijn. Voorlopig is hier dus nog wel emploti voor een praatpaal annex mascotte.

Engelien Hulsmans, geestelijk verzorger in het Huis Nebo (onderdeel van de Stichting MCH en Bronovo-Nebo) in Den Haag